

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΙΖΟΜΕΝΟΥ ΝΕΟΥ (Μαρκ. 9, 17-31)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στον Ωρωπό Πρέβεζας στις 6/4/2008)

Χωρίς δουλειά δεν βλέπεις καρπό

Το τροπάριο: «δεύτε εργασώμεθα εν τω μυστικώ αμπελώνι», που ακούσαμε, μας δίνει άριστα το μήνυμα της σημερινής Κυριακής. Μας λέγει: «Εμπρός, ελάτε και στρωθείτε στη δουλειά στο μυστικό αμπελώνα του Χριστού».

Όταν έχεις ένα αμπέλι, ένα χωράφι, κάποιο μαγαζί, βάζεις όλη σου την ψυχή, όλη σου την δύναμη, όλη σου την φιλοτιμία, να το έχεις όμορφο, αποδοτικό. Για να δρέπεις καρπούς, κέρδη, ωφέλεια. Να αισθάνεσαι χαρά, βλέποντας τους κόπους σου να γίνονται για σένα ωφέλεια, και για την οικογένειά σου να γίνονται ζωή και προκοπή.

Βέβαια το τροπάριο μιλάει για έναν άλλο αμπελώνα, ένα άλλο χωράφι, πέστε ένα άλλο εργαστήρι, που είναι «μυστικό», δηλαδή πνευματικό. Και έχει μια προοπτική αιώνια, κάτω από το βλέμμα του Θεού. Αυτό σημαίνει «μυστικό». Αυτόν τον αμπελώνα τον κοιτάζει ο Θεός, δεν τον βλέπουν οι άνθρωποι. Αλλά εσύ πρέπει να τον κοιτάζεις. Γιατί αυτός ο αμπελώνας, είσαι πρώτα εσύ ο ίδιος και μετά οι άνθρωποι του σπιτιού σου. Να πού πρέπει να εργαστούμε.

Έχουμε λοιπόν τον πρόσκαιρο αμπελώνα που είναι χώμα, υλικός και τον θεωρούμε δικό μας. Έχουμε και τον άλλο, τον μυστικό, που είναι του Κυρίου και έχει να κάνει με την ψυχή μας και την αιώνια ζωή. Πόσο περισσότερη φιλοτιμία πρέπει να βάλουμε στην δουλειά μας για τον πνευματικό αμπελώνα! Γι' αυτό λέει το τροπάριο: «Δεύτε εργασώμεθα» Στρωθείτε στην δουλειά. Αφήστε στην άκρη τις ψεύτικες δικαιολογίες, που σας κάνουν στα πνευματικά να μένετε στο τέλος «με το τίποτα».

Τι σημαίνει να μένουμε «με το τίποτα»;

Όταν κανείς δεν δουλέψει στο αμπέλι του, και πάει την ώρα του τρύγου να βρει σταφύλια, θα βρει αγκάθια και παλιόχορτα. Το ίδιο γίνεται αν δεν δουλέψει κανείς στον «μυστικό αμπελώνα» του, για την ψυχή του, για το παιδί του, για τον δικό του άνθρωπο για τον οποίο έχει ευθύνη ενώπιον του Θεού. Όταν θα έρθει η ώρα της συγκομιδής, θα βλέπει μπροστά του αγκάθια, πάθη,

κακίες. Ένα βρωμερό ήθος που κάνει τον άνθρωπο να παγώνει. Και βλέπει ότι δεν είναι πια μόνο «αγκάθια» στον αμπελώνα, αλλά και χίλια δυό άλλα κακά.

Φανταστείτε, αδελφοί μου, κάποιον να έχει ένα χωράφι, ένα μαγαζί, να περιμένει να βγάλει κάποια χρήματα για να ζήσει, και να μην βγάζει απολύτως τίποτα, παρά μόνο αγκάθια, που θέλουν δουλειά για να φύγουν. Τι αισθάνεται; Πίκρα, απογοήτευση! Τι θα φάω; Πώς θα ζήσω;

Χρειάζεται λόγος αφυπνιστικός

Σήμερα το Ευαγγέλιο μας περιέγραψε μία τέτοια πίκρα ενός πατέρα για το παιδί του, που είχε «πνεύμα άλαλον και κωφόν».

Πόσων ανθρώπων τα παιδιά έχουν «πνεύμα άλαλον και κωφόν»...

Περιμένει ο πατέρας να μιλήσει το παιδί, δεν μιλάει για τίποτα.

Περιμένει να του πει κανένα πρόβλημά του να το συμβουλέψει, όπως έχει χρέος, αλλά αυτό δεν ρωτάει για τίποτα, λες και δεν έχει μιλιά. Παίρνει το θάρρος ο πατέρας, ανοίγει το στόμα του να συμβουλέψει το παιδί του, είναι κουφό, δεν ακούει τίποτα.

Υψώνει την φωνή ο πατέρας και τότε το δαιμόνιο «το άλαλον και κωφόν» πιάνει για τα καλά το παιδί και «αφρίζει, τρίζει τους οδόντας και ξηραίνεται» Έτσι την παθαίνει ο πατέρας που άφησε τον αμπελώνα τού παιδιού του, την ψυχή τού παιδιού του ακαλλιέργητη. Όταν κάνει να του μιλήσει αυστηρά, τότε πάυει να είναι άλαλο και αρχίζει να μιλάει. Πώς όμως; «Αφρίζοντας». Δηλαδή, τι λέει; Απρέπειες, βρισιές. Και στο τέλος «ξηραίνεται» που σημαίνει ότι αδιαφορεί για τα προβλήματα που δημιουργεί η συμπεριφορά του και που οι γονείς τού τα θέτουν.

Αυτά τα ζούμε καθημερινά και πρέπει να προβληματιζόμαστε.

Να δούμε όμως και τα δικά μας καμώματα ενώπιον του Θεού. Για να καταλάβουμε πόσο πρέπει να προβληματιστούμε, όχι μόνο για το παιδί μας, αλλά και για τον εαυτό μας. Ρίχνοντας μια προσεκτική ματιά στον εαυτό μας, καταλαβαίνουμε ότι πολλά πράγματα δεν πάνε καθόλου καλά. Εάν τα αφήσουμε και πούμε «ε, και τι μπορώ να κάνω τώρα;» τι θα γίνει; Απλούστατα το αμπέλι σου θα καταστραφεί και τότε πού ελπίδα αιώνιας ζωής;

Για όλα τα άλλα ίσως δικαιολογείται ο ωχαδερφισμός και η αδιαφορία. Αλλά

για τα θέματα της ψυχής μας αδιαφορία δεν μπορεί και δεν πρέπει να υπάρχει. Πρέπει να εργαζόμαστε. Πώς να εργαζόμαστε;

«Ε, λένε μερικοί, κάνε και κάτι. Πες κάτι» Τι είναι αυτά τα πράγματα; Άψυχα! Νεκρά! Με πεθεμανατζίδικο ενδιαφέρον, δεν διορθώνεται το παιδί σου. Δεν αποκτά αίσθηση ευθύνης. Πεθεμανατζίδικο ενδιαφέρον είναι όταν λες: «Έλα, βρε παιδάκι μου, σεβάσου λίγο εμένα και το όνομά μου στην κοινωνία». Ας μην πούμε πώς απαντάει το παιδί, αλλά τι εννοεί: «Για σε σένα και για το όνομά σου, θα θυσιάσω εγώ τα νειάτα μου;».

Πεθαμένα λόγια που δεν ζωντανεύουν καρδιές, ούτε δημιουργούν ευθύνη στο παιδί, ούτε για τον εαυτό του, ούτε για σένα, ούτε ενώπιον του Θεού. Τι απολογία θα δώσεις;

Αγώνας για τις αρετές όχι για τα επίγεια

Αλλοίμονο, αν αφήνει κανείς τις δουλειές, επειδή βλέπει ότι δεν πάνε καλά. Τότε είναι που πρέπει να ζωντανεύει, να δαπανά, να μαζεύει όλη την δύναμη του μυαλού του, όλο το ψυχικό του σθένος, όλα του τα επιχειρήματα. Και φυσικά όλη του την φιλοτιμία, και όλα τα μέσα που μπορεί να διαθέτει ένας άνθρωπος με αίσθηση ευθύνης πνευματικής.

Λέγει ο Σωκράτης σε κάποιον του διάλογο: «Για το παιδί σου μαζεύεις χρήματα και του αφήνεις περιουσία. Το διδάσκεις όμως πώς θα τα διαχειριστεί;». Μη πεις «ε, κάτι θα γίνει», γιατί θα τα πάρει όλα ο άνεμος.

Και για μεν τα χρήματα νοιαζόμαστε και διδάσκουμε το παιδί πώς πρέπει να τα διαχειριστεί, για να πάει καλά. Άμα όμως δεν διαχειριστεί καλά τον εαυτό του, τι θα γίνει; Όλα χάθηκαν. Και συ ο ίδιος θα καταστραφείς. Το δίδαξες το παιδί ποιό είναι το νόημα της ζωής; Τι πρέπει να κάνει; Πού να μαζευτεί; Ή θα ψάχνεις να το βρεις στον υπόκοσμο και στα ναρκωτικά. Και το παιδί και τα χρήματά σου.

Λέει το Ευαγγέλιο, όταν βρέθηκε σ' αυτή την απελπιστική κατάσταση ο πατέρας, πήρε το παιδί του έτρεξε στον Χριστό και Του είπε: «ήνεγκα τον υιόν μου προς σε», το έφερα σε Σένα. Ο καθένας όταν δει τα σκούρα χτυπάει όλες τις πόρτες. Και πρόσθεσε: «ει τι δύνασαι, βοήθησον ημίν» Κάνε και Εσύ κάτι.

Όταν το παιδί σου δεν σε υπολογίζει, πας στον γείτονα και του λες: «Πες και εσύ κάτι στο παιδί μου. Βλέπω ότι σε σέβεται λιγάκι. Ίσως σε ακούσει» Σιγά μην σεβαστεί περισσότερο τον μπάρμπα και τον γείτονα, από ο,τι τον πατέρα

του.

Και ο άνθρωπος αυτός του Ευαγγελίου με το ίδιο πνεύμα μίλησε στον Χριστό. Μπορεί, του είπε, κάτι να γίνει. «Ει τι δύνασαι βοήθησον».

Ο Χριστός του απάντησε:

-Λάθος το: «ει τι δύνασαι» Εγώ την έχω την δύναμη, εσύ πιστεύεις; «Πάντα δυνατά τω πιστεύοντι». Ή είσαι η έκφραση του «πεθαμεναντζίδικου πνεύματος»; Και πρόσθεσε ο Χριστός: «ω γενεά άπιστος» Για κοίταξε κόσμος! Τι να περιμένεις από ένα τέτοιο κόσμο χωρίς πίστη, χωρίς ψυχή, χωρίς δυναμισμό εσωτερικό; Τίποτε απολύτως. Αυτό είναι το νόημα των λόγων του Χριστού.

«Πάντα δυνατά τω πιστεύοντι» Αλλά αν πιστεύεις στην αιώνια ζωή γιατί κοιμάσαι; Βλέπεις ότι το παιδί σου χάνεται, και κοιμάσαι; Ησυχάζεις και λες: «Άραγε υπάρχει παράδεισος και κόλαση; Άραγε υπάρχει αιώνια ζωή;» Πού είναι η πίστη σου; Με τέτοια πίστη έρχεσαι στο Χριστό;

Τα θαύματα του Χριστού και των Αγίων είναι άπειρα. Αρκεί να έχουμε μάτια ανοιχτά. Απλώνει ο άνθρωπος το δαχτυλάκι του. Παίρνει λαδάκι από το καντήλι τού Χριστού, σταυρώνεται εκεί που πονάει και γίνεται καλά. Πόσες και πόσες τέτοιες θεραπείες! Εσύ όμως με τι ελπίδα και με τι προσδοκία μπήκες στην εκκλησία; Ήρθες μόνο από κοινωνικό καθήκον, γιατί γίνεται μνημόσυνο και πρέπει να σε δουν ότι τους συμπαραστάθηκες; Καλά έκανες που ήλθες στην Εκκλησία. Αγάπη είναι και αυτό. Αλλά έλα όχι για τον τύπο. Για την αλήθεια να έρχεσαι. Και η αλήθεια είναι η αιώνια ζωή.

Προσεύχεσαι ποτέ για το παιδί σου; Προσεύχεσαι ποτέ να πάει καλά η πνευματική εργασία σου για την ψυχή σου;

Τι φοβάσαι από τη χριστιανική ζωή; Μήπως νηστέψεις; Μήπως προσευχηθείς; Μήπως πας στην εκκλησία; Μήπως κόψεις κάτι από εκείνα που σου αρέσουν;

Λέει παρακάτω το τροπάριο για το οποίο μιλήσαμε: «Να μην έχουμε αγώνα για την κοιλιά, για το φαϊ, για την απόλαυση. Αλλά με τις προσευχές και τις νηστείες να αποκτήσουμε αρετές». Να μην είναι η μόνη φροντίδα μας πώς θα γεμίσει το σπίτι με αγαθά, αλλά πώς θα γεμίσει η ψυχή μας με πίστη, με αγάπη και με επίγνωση του τι είναι εκείνο που έχει την μεγάλη αξία.

Κάποτε όλοι θα φύγουμε έστω και αν θέλουμε να το ξεχνάμε. Μήπως τότε θα πούμε στο Χριστό «δεν το ήξερα, Χριστέ μου ότι θα πεθάνω, δεν το ήξερα ότι υπάρχει παράδεισος».

Είναι απολογία αυτή να την λάβει υπόψη Του ο Κύριος;

Ας εργαζόμαστε στον μυστικό Του αμπελώνα, για την ωφέλεια την δική μας και των δικών μας. Και για την σωτηρία όλων μας. Αμήν.-